

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CATHERINE BYBEE

Õiglust jahtides

Originaali tiitel:
Catherine Bybee
Making It Right
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Reet Piik
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2017 Catherine Bybee. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B10385220
ISBN 978-9949-82-662-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

See raamat on Andreale...
Igatsen sind iga päev.

Eellugu

Päike kõrvetas Jo silmi, kui ta Zoe kodu ukse avas. Kell näitas juba keskpäeva, aga tema ega ta parimad sõbrannad ei viitsinud päev pärast keskkooli lõpetamist vara üles tulla. Tekiilapudel, mille sisu nad viimase kaheteistkümne tunniga tublisti vähendanud olid, ootas tema spordikoti põhjas uut korda.

„Põletab,“ kaebas Jo naerdes ja tõstis käe silmade varjuks.

„Va narr.“ Mel, trio kolmas, trügis temast mööda, avas oma auto ukse ja viskas aastaraamatu tagaistmele.

Zoe ootas haagiselamu ukstel.

Kolmik oli enamiku ööst oma tulevikku arutanud.

Noh, või siis vähemalt Zoe ja Mel olid oma elu järgmist aastat ennustanud, sellal kui Jo kuulas ja üha uimasemalt Jose Cuervot jõi.

Meli ootas River Bendis ees veel seitse nädalat, siis pidi ta suunduma Californiasse River Bendi keskkooli lõpuklassi tulevikuennustust täide viima. Hääletuse põhjal kõige tõenäolisemalt edu saavutamine oli sisuliselt suurim kiitus, mida punt kaheksateistkümneaastaseid suudab välja mõelda.

Jo viskas oma koti tagaistmele Meli aastaraamatu kõrvale ja pöördus Zoe poole.

„Millal sa Luke'iga räägid?“

„Ei tea.“

Zoe oli neile öelnud, et peab River Bendist minema saamiseks oma viimased kaks aastat kestnud suhte lõpetama. Vaadates Brownide lagunenu perekeskkodu ja lõpetajate ennustust, et Zoe jääb kõige tõenäolisemalt alatiseks River Bendi, polnud mingi ime, et Zoe tahtis põgeneda.

Mis veelgi hullem, Zoe isa oli nende väikelinnas tuntud kurjategija. Ta istus relvastatud röövi eest vähemalt viitteist aastat, aga see ei takistanud River Bendi noori Zoed igal võimalusel pilkamast. Nagu oleks see Zoe süü, et tema isa oli viimane molkus.

„Palun ärge talle midagi öelge,“ anus Zoe.

Jo ja Mel vahetasid pilke. „Elu seeski mitte.“

„Ma hakkam sellest paigast puudust tundma,“ ohkas Mel.

Jo pilk nihkus Zoele.

„Mina mitte,“ kostis Zoe.

Zoe ei hakka puudust tundma perekonnakodust, kus tema isa jõi ja peret klobis, kui ta parajasti vangis ei olnud. Mel hakkab, sest tema teadis Brownide kodu ainult kui kohta, kus viimasel paaril aastal külas käia. Ja Jo ei hakka sellest üldse puudust tundma, sest tal polnud mingit plaani lahkuda.

Kõrgharidus piirdub tema jaoks heal juhul kohaliku kolledžiga ja lisaks veel kõvade pidudega, kuni ta on nende nautimiseks piisavalt noor. Ta kaalus küll, kas kolida Waterville'i, mis oli ainult tunniajase sõidu kaugusel ja pakkus hulga rohkemat, aga ta kahtles, kas isa selle eest maksaks.

Noh, tal oli kogu suvi aega see selgeks mõelda. Kes teab, ehk leiavad nad koos Zoega ühise eluaseme?

„Ma tulen kell kaheksa tagasi sind lõkkeõhtule viima,“ sõnas Mel Zoele.

„Sa ikka tuled, eks, Jo?“ küsis Zoe.

Jo läks kõrvalukse juurde. „Keegi peab ju kärakat tooma.“

Zoe tõmbas ukse enda taga veidi rohkem koomale. „Kuss!“

„Nägudeni.“ Jo ei vaevunud turvavööd kinni panema, ka siis mitte, kui Mel sissesõiduteelt välja keeras.

Lühike sõit linna ja Jo kodutänavale möödus vaikusel. „Kindel, et sa täna Graysoni tallu küüti ei taha?“

„Ma veenan isa mulle džiiibivõtmeid tagasi andma. Ma vedasin ju sel aastal keskmiseks hindeks nelja välja.“

„Ma ei usu, et ta just su hinnete pärast muretses.“

Ei, Jo isa oli River Bendi šerif. Jo vihkas šerifi tütre silti juba algusest peale. Kõik eeldasid, et ta käib nööri mööda, on mingi-

sugune lollakas kogukondlik eeskuju. Tema tahtis ainult olla tema ise, teismeline, kelle eesmärk on lõbutseda ja iga päev oma elu elada. Õnnetuseks läks see võmmi tütre seisundiga vastuollu. Enamik linna tiinekaid jõi, paljud tõmbasid aeg-ajalt kanepit ja mõnikord tõi keegi linna midagi kangematki. Isa tõmbas ta iga eksimuse eest liistule. Sundis teda suviti murdmaajooksu tegema ja pani igal kevadel kergejõustikumeeskonnas sprinti jooksma.

Aga enam mitte. Keskkool oli ametlikult läbi. Tal oli plaanis jooksuringad õhtul lõkkesse visata.

Mel keeras kodu ette, kus Jo oli üles kasvanud. Isa patrullauto ei seisnud garaažiukse ees. Jo ohkas kergendustundega. Kaks-kümmend küsimust selle kohta, mida ta tüdrukutega eelmisel õhtul teinud oli, ei kuulunud praegu tema plaanidesse. Mitte kerge pohmelliga, mille all ta oli ärkamisest peale kannatanud.

„Õhtul näeme,“ sõnas Jo autost välja ronides ja vedas spordikoti kaasa.

Ukse sulgenud, piilus ta autosse.

Mel pigistas rooli ja silmitses kodu poole viivat tänavat. „Mu vanemad on nõmedad.“

Jo püüdis sõbrannat lohutada. „Kõik vanemad on nõmedad. See käib juba nende ametijuhendisse.“

„Jah, aga nad ei võinud mulle oma lahutusest rääkimisega isegi seni oodata, kuni ma ülikooli lähen. Nüüd mõtlen ma kogu suve selle peale.“

„Me paneme kogu suve pidu, Mel Bel. Sul ei jää oma vanemate sassis asjadele mõtlemiseks aega.“

Mel sihtis sõrmega Jo suunas. „Ma jään sellele lootma, et sa mu mõtteid mujale juhid.“

„Pole probleemi.“

Mel saatis talle loiu naeratuse ja keeras auto tänavale.

Jo astus tühja majja, viskas koti köögilauale ja suundus vannituppa. Ta tõmbas tagataskust tühja mobiili ja pani selle laadima. Kaevunud oma isikliku sahtli põhja, kus ta tampoone ja sidemeid hoidis, otsis neiu välja oma rasestumisvastased tabletid, need, mille võtmisest isa ei teadnud, ja torkas pisikese oranži pilli suhu.

Ta oleks küll eelistanud uuesti voodisse ronida, aga läks hoopis duši alla, juhuks kui isa varem koju tuleb. Tollel oli lausa üleloomulik võime pärast öist joomingut tema nahal alkoholilõhna tunda.

Viisteist minutit hiljem, juuksed rätikusse mässitud ja hommikumantel kinni võõtatud, tuli ta vannitoast välja, et piki koridori oma magamistuppa minna.

Koridoris seisev isa, kes hoidis peos pooltühja tekiilapudelit, naelutas ta paigale.

„Kas võiksid seda seletada?“ Isa tasakaalukas kontrollitud hääl tegi ta alati närviliseks.

Jo hing jäi rindu kinni.

Isa ei olnud sugugi väikest kasvu mees. Tänu meeter üheksakümnesele sajakilosele lihaselisele kogule nägi ta välja, nagu peaks Ducksy meeskonnas poolkaitsjana mängima. Ainult et õlakaitsete ja kiivri asemel kandis ta relva, ametimärki ning vormimütsi.

Jo tahtis valetada, isa kuidagi veenda, et pudel polnud tema oma. Aga isa oli see, kes ta eelmisel õhtul Zoe juurde ära viis, ning Jo ei tahtnud sõpru sisse vedada.

Lolli mängimise asemel ajas ta lõua veidi kõrgemale. „Mul oli lõpuõhtu.“

„Sa oled kaheksateist*.“

„Ma ei sõitnud autoga.“

„Sul polegi autot.“

„Me keegi ei sõitnud.“

Ühe hingetõmbe vältel seisis isa vaikides, tema pilk puuris Jod. „Me keegi... sa pead silmas Zoed ja Meli?“

Nüüd oli Jo kord vaikida.

„Kust sa alkoholi said?“ Tema hääl oli rahulik, ehk natuke liigagi.

„Ma ei pane oma sõprade peale kitse.“

„Zoe?“

„Ei.“

„Mel?“

* USAs on alkoholi joomise vanusepiirang 21 aastat. – *Tlk*

„Ei, isa, lõpeta. See pole maailma lõpp. See on ainult tilk alkoholi.“ Ta trügis isast mööda ja kahmas spordikoti, milles too oli varude leidmiseks tuhlanud.

„See Julian Waterville’is?“

Poiss, kelle jaoks ta rasestumisvastaseid vahendeid vajas, toimetas temani rohkematki kui vaid alkohol.

„Jäta see, isa. Ma olen nüüd täiskasvanu.“

Ta üritas isast mööda minna, ent too tõkestas tema tee.

„Kas sa varastasid selle?“

Jo lõi pilgu maha, siis tuli talle meelde silmsidet hoida.

Kõhklus oli kõik, mida isa tõe väljanuuskimiseks vajas.

„Kurat küll, JoAnne.“

„Ma ei varastanud seda,“ valetas tüdruk.

„Jamps.“ Isa hääl kerkis veidi.

„Sa ei usu mind kunagi.“

„Sa valetad mulle pidevalt. Nüüd räägi mulle, kust sa selle said.“

Isa vehkis Josega.

„Ei.“

Isa lõug tõmbles. „Ma ei saa lubada, et mu tütar linnas ringi käib ja meie naabrite tagant varastab.“

„Ma ei...“

„Kas ma pean su raudu panema, et sa õpiksid end pahandustest eemal hoidma?“

Jo torkas mõlemad käed kokkupandud randmetega tema poole.

„Lase käia, paps. Arreteeri mind, et mul on pudel alkoholi, mis on sisuliselt kõigil meie linna minuvanustel.“

Joseph lõi pudeli kolksuga lauale. „Asi pole selles. Sa oled *minu* tütar. Ma ei saa lubada, et sa seadust rikud.“

„Sest sa oled võmm.“

„Ma olen *ainus* võmm!“

Seda oli Jo alati vihanud. „Ja kuna sina mängid siin šerifit, pean mina kuradi inglitiibadega ringi käima ja teesklema, et olen puha õrn ja süütuke.“

„Keegi ei eelda, et sa peaksid olema Disney tegelane.“

„Väga hea. Tore, et me teineteist mõistame.“

Ta üritas jälle isast mööda trügida.

Too ei andnud järele.

„Aitab sellest, JoAnne.“

Tema kohalolu, tema ametivorm hakkas ruumis lämmatavalt mõjuma nagu kokku tõmbuv silmus.

„Ma vihkan, et sa šerif oled.“

Jo sõnad ei teinud isale midagi. Ta oli neid varemgi öelnud.

„Ma uurin välja, kelle pudel see on, ning sina seisad temaga silmitsi, vabandad ja loodad, et ta ei taha avaldust esitada.“

„Sinu vastu ei esita keegi avaldust, paps.“

„Asi pole minus. Ühel päeval ei saa ma sind enam selles kartseris istumast takistada.“

Jo põrnitses teda vihaselt. „Nii et sina usud ka seda, mida kõik need jobud koolis minu kohta ütlesid?“ Kõige tõenäolisema vanglakandidaadi staatus oli tema River Bendi lõpuklassi otsus. Ja isa oli seda tema aastaraamatust muidugi lugenud.

„Ma usun, et kui sa ei õpi natuke tagasihoidlikkust, natuke austust, hakkad sa elu vihkama.“

„Ma juba vihkan oma elu.“

Isa tegi silmanähtavalt grimassi. „Ma ei ole ideaalne isa, ma tean, et olen vigu teinud, aga sinu elu ei ole nii hull.“

Jo teismelisehormoonid tahtsid karjuda. „Ma olen võmmi laps. Ma olen alati pidanud olema keegi, kes ma ei ole. Praegu ärkab pool lõpuklassi pohmakaga üles ja vean kihla, et nende vanemad lõugavad nende peale.“

„Me oleme sellest rääkinud...“

„Oleme. Ja kas tead, mis? Mul on savi, mida sa arvad.“

„Aitab!“ Isa hääli oli nüüd nii vali, et portselan kadunud ema vitriinkapis lõi klirisema. „Minu majas pead sa mind austama.“

„Mida sa muidu teed, viskad mu välja?“

„Kui pean.“

Ta ei teeks seda.

Ainult et tema pilgust oli näha, et ta mõtleb seda tõsiselt.

„Kas ma seda peangi tegema, JoAnne? Kas selleks peab midagi traagilist juhtuma, et sa end kokku võtaks?“